

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. T. Ch.**, zastoupeného Mgr. Ing. Martinem Říčkou, advokátem se sídlem Vídeňská 23/25, 639 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2013, č. j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2013, č.j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA04-2013 nebyla udělena žalobci mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ze dne 13. 2. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne. Obsahem žaloby byl popis skutečností, na základě kterých se rozhodl opustit Vietnam, sice se jednalo o jeho účast na jediné demonstraci, která se konala za propuštění dvou zpěváků, čímž veřejně projevil svůj názor na politické události ve Vietnamu. Za tento projev byl zatčen, při propuštění druhý den mu bylo sděleno, že jeho vyšetřování bude dále pokračovat. Tuto skutečnost je proto nutno posoudit jako zvětšený zájem o jeho osobu. Obával se proto, že návratem do Vietnamu bude státní moc nadále pokračovat ve vyšetřování jeho účasti na demonstraci a bude za tuto účast postižen. Namítl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil získané informace, neprovedl výsledky jeho přítelkyně paní T. T. T., s níž má společné dítě, je s ní v neustálém kontaktu.

Uvedl dále, že v roce 2009 byl nucen odjet z ČR, trvale byl v kontaktu se svojí přítelkyní a jejich společným dítětem. S přítelkyní má perspektivně zájem žít ve společné domácnosti a společně vychovávat jejich dítě. Namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil osobní vztahy žalobce k dalším osobám žijícím v ČR, nebyl proto řádně zjištěn skutkový stav věci. Navrhl, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 15. 3. 2013 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí, plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi jmenovaného i na vydané rozhodnutí správního orgánu. Žalobcův ojedinělý krok směřující k uplatňování politických práv nepokládal žalovaný za natolik dlouhodobý a intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za naplnění některého z důvodů pro udělení azylu. I když byl po účasti na popisované demonstraci s ostatními zadržen, nenaplnil svoji ojedinělostí a mírou intenzity definici pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Následující den byl pak propuštěn a ačkoliv mu bylo sděleno, že jeho stíhání bude pokračovat, během celého měsíce, kdy se ve vlasti ještě zdržoval, nebyl z ničeho oficiálně obviněn, ani nebyl vystaven žádnému negativnímu jednání, ačkoliv vietnamské státní orgány disponují prostředky, které v případech skutečných kritiků režimu mohou využít.

V souvislosti s touhou žalobce žít v ČR s jeho přítelkyní a dítětem žalovaný uvedl, že rovněž těmito důvody se při posuzování žádosti zabýval, neshledal však u nich naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejich forem, neboť se nejedná o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah.

Přítelkyně i dcera jsou vietnamské státní příslušnice, nic jim nebrání realizovat společný rodinný život v jejich vlasti, případně v jiném místě, kde budou mít všichni legální pobyt. Navíc v protokolu o pohovoru žalobce výslovně uvedl, že dcera a přítelkyně nebyly důvodem, pro který do České republiky přijel. Od roku 2009, kdy se vrátil do Vietnamu, byl s nimi v kontaktu jen občas, přičemž z jeho vyjádření nevyplývá, že by se pokusil za celou dobu upravit svůj pobyt v ČR, aby mohl být s přítelkyní a dítětem. Z těchto důvodů proto důkaz výpovědi žalobcovy přítelkyně pokládal žalovaný za nadbytečný.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, proto navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Při jednání u Krajského soudu v Brně dne 30. 5. 2013 požádal právní zástupce žalobce o ustanovení tlumočníka žalobci pro jednání. Z obsahu soudního spisu soud zjistil, že přípisem ze dne 26. 3. 2013, který byl doručen do datových schránek právního zástupce žalobce dne 2. 4. 2013, byl mimo jiného vyzván ke sdělení, zda v případě nařízení jednání žádá, aby byl žalobci zajištěn tlumočník a zda bude jednat ve svém mateřském jazyce (kterém), eventuálně v kterém dalším jazyce se dorozumí. Podáním ze dne 8. 4. 2013 v návaznosti na uvedenou výzvu sdělil žalobce prostřednictvím právního zástupce, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, o ustanovení tlumočníka nepožádal. Vzhledem k tomu, že návrh na ustanovení tlumočníka vznesl až při soudním jednání, ač s touto možností byl srozuměn prostřednictvím právního zástupce již dne 2. 4. 2013, tzn. v dostatečném časovém předstihu před konáním soudního jednání, soud návrh na ustanovení tlumočníka žalobci zamítl.

Právní zástupce žalobce uvedl, že jmenovaný má vietnamskou národnost, je ženatý, dne 15. 3. 2013 uzavřel manželství s T. T. T., na vietnamském velvyslanectví v ČR. Z tohoto vztahu se narodila dcera T. T. Dále má mimomanželské dítě M. M., u něhož byla nařízena ústavní výchova. S tímto dítětem ve styku není.

Do ČR poprvé přicestoval v roce 2002, na základě správního vyhoštění se vrátil do Vietnamu v roce 2009. Opakovaný vstup na území ČR byl dne 28. 12. 2012, neměl a nemá vyřízen žádný doklad o jeho totožnosti. Známost s nynější manželkou navázal asi v roce 2008, po vyhoštění v roce 2009 byl s ní v kontaktu elektronicky, na výživu dítěte přispíval nepravidelně.

Dne 15. 11. 2012 se zúčastnil ve Vietnamu demonstrace na podporu propuštění dvou známých zpěváků uvězněných, politických odpůrců režimu. Byl zadržen tamějšími úřady, propuštěn následující den s tím, že bude dále trestně stíhán. Z obavy z trestního stíhání se zdržoval u svého kamaráda, nebyl v té době v kontaktu s rodiči, neví tudíž, zda bylo po jeho osobě pátráno či nikoliv. Po opuštění Vietnamu a vstupu na území ČR se zkontaktoval s rodiči, kteří mu sdělili, že v místě jejich bydliště jej asi 3x hledala policie. Mimo této jedné okolnosti nebyl nikdy vystaven předtím pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství či národnosti. Potíže s policií a vietnamskými státními orgány dříve žádné neměl. V ČR bydlí společně s manželkou a dcerou ode dne 21. 3. 2013 v pronajatém bytě v Praze. Předložil neověřenou kopii rodného listu dcery žalobce T. T. P. a neověřenou kopii oddacího listu vystaveného velvyslanectvím Vietnamu v ČR dne 15. 3. 2013 (oddací list č. 027/13, svazek I) i neověřenou kopii průkazu o graviditě jeho manželky vystaveném MUDr. M. S.

Zástupkyně žalovaného předložila kopii cestovního pasu žalobce vystaveného Vietnamským velvyslanectvím v Praze dne 20. 2. 2013 s dobou platnosti do dne 20. 2. 2023.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 14. 1. 2013 a protokol o pohovoru k této žádosti ze dne 21. 1. 2013. Bylo zjištěno, že žadatel je svobodný, jeho sestra a rodiče žijí ve Vietnamu, v ČR má družku a dvě děti, s družkou se mu narodila dcera T. T., syn M. M. je umístěn v dětském domově. V ČR pobýval v letech 2000 až 2009, na základě rozhodnutí o správním vyhoštění se vrátil zpět do Vietnamu. Do ČR se opětovně vrátil dne 28. 12. 2012, důvodem poslední opuštění vlasti byla

jeho účast na demonstraci za propuštění dvou zpěváků, v listopadu roku 2012 byl zadržen, druhý den propuštěn, měl strach z dalšího pronásledování policií. Vyjma jedné uvedené demonstrace se žádné jiné protestní akce nezúčastnil. V rámci pohovoru dne 21. 1. 2013 potvrdil skutečnosti uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále zjistil, že neměl žádný jiný důvod k příjezdu do ČR mimo uvedené účasti na demonstraci. Potvrdil, že v ČR žije jeho družka a dcera, tyto však důvodem jeho příjezdu nebyly. Osobně se s družkou a dcerou naposledy viděl v roce 2009, poté jim občas telefonoval, naposledy dne 6. 1. 2013. Během pobytu v zahraničí se nekontaktoval se zastupitelským úřadem své vlasti, nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz soud cituje, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.“

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřel žalobce opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla okolnost, že ve vlasti by mohl být pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Tvrdil, že dne 15. 11. 2012 se účastnil demonstrace na podporu dvou uvězněných zpěváků, byl zadržen policisty, druhý den propuštěn s tím, že jeho stíhání bude dále pokračovat. Uvedl však, že nebyl z ničeho obviněn, nebylo mu známo, že bylo oficiálně trestní stíhání zahájeno. Uvedl dále, že mimo uvedené demonstrace se žádných jiných veřejných akcí nezúčastnil. Jednalo se tedy o ojedinělou účast na demonstraci, z které nelze usoudit, že byl skutečně ve své vlasti vystaven pronásledování. Nejednalo se o dlouhodobý a intenzivní postoj k uplatňování politických práv, po jednodenním zadržení byl propuštěn a ač mu bylo sděleno, že jeho stíhání bude pokračovat, během celého měsíce, kdy se ve vlasti ještě zdržoval nebyl z ničeho oficiálně obviněn. Žalovaný zhodnotil důvody sdělené žadatelem v průběhu řízení o mezinárodní ochraně z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu. Jak již konstatoval ve své rozsáhlé judikatuře Nejvyšší správní soud, žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.

Vymezením pojmu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné i v rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, v němž konstatoval, že „za pronásledování je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy,

kteřé státní orgány cíleně potírají a čelí jim.“ Správní orgán rozhodující ve věci na základě správního řízení důvodně shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl mu nebyl udělen.

Soud se rovněž ztotožňuje i se závěry žalovaného, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Žalobce sice se seznámil s přítelkyní T. T. T. asi rok před jeho opuštěním ČR v roce 2009, z jejich vztahu se narodila dcera T. T. Přítelkyně i dcera jsou vietnamské státní příslušnice. Skutečnost, že se zdržovaly v ČR i v době pobytu žalobce ve Vietnamu, tj. v době po jeho správním vyhoštění v r. 2009, že žalobce byl s nimi v kontaktu pouze občas telefonicky, byla potvrzena žalobcem v rámci pohovoru. Jmenovaný rovněž potvrdil, že ony dvě nebyly důvodem jeho příjezdu do ČR. Z jeho vyjádření tudíž nevyplynulo, že by se pokusil za celou dobu upravit svůj pobyt v ČR, aby mohl být s nimi v každodenním kontaktu. Samotný fakt, že s matkou dítěte uzavřel sňatek dne 15. 3. 2013, což potvrdil v rámci soudního jednání neověřenou kopií oddacího listu vystaveného Velvyslanectvím Vietnamu v ČR (oddací list č. 027/13, svazek I), nedává vzhledem ke krátkodobosti zlegalizování vztahu, dostatečně přesvědčivou průkaznost o dlouhodobosti a kvalitě jejich vzájemného vztahu. Soud je proto toho názoru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody podle § 13 zákona o azylu.

Pokud se týká důvodu pro udělení azylu podle § 14a zákona o azylu, soud se ztotožnil plně s argumentací žalovaného, sice že z výpovědí žadatele nevyplynou žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno vyvodit, že by mu hrozilo ve státě jeho posledního trvalého bydliště nebezpečí vážné újmy. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud se týká posouzení, zda žalobce splňuje důvody udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o rodině, žalovaný vycházel z podkladových informací, které jsou součástí spisového materiálu, sice Informace MZV ČR, č. j. 106941/2011-LPTP ze dne 7. 7. 2011, Informace MZV ČR, č. j. 123004/2012-LPTP ze dne 5. 12. 2012 a aktuálního znění Infobanky ČTK „země světa, Vietnam“.

Na základě shromážděných skutečností je zřejmo, že žalobce neuvedl žádnou hodnověrnou okolnost, z které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu ve Vietnamu stal cílem zájmu státních orgánů, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Z důvodu žadatelem uvedených mu ve smyslu tzv. vážné újmy, která je relevantní pro udělení doplňkové ochrany nemůže žádná hrozba vzniknout.

Soud rovněž musel přisvědčit argumentaci žalovaného, že u žalobce nejsou dány důvody k udělení azylu dle § 14b odst. 1 zákona o azylu. Jak již shora uvedeno, jmenovaný v rámci správního řízení výslovně sdělil, že byt v ČR měl družku, s níž se mu narodila dcera, tato jejich přítomnost v ČR neměla žádnou spojitost s jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž z intenzity jejich vzájemného soužití, kdy s družkou byl v osobním kontaktu v roce 2009, poté až začátkem roku 2013, nelze usuzovat o stabilitě jejich vztahu, a to ani

v případě, že spolu uzavřeli manželství dne 15. 3. 2013. Na základě uvedeného pokládal soud proto i za nadbytečné provedení výpovědi žadatelovy manželky.

Soud na závěr konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se vzhledem k příběhu žalobce soudu jeví jako zcela účelová. Poukazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, podle kterého *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“*

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, nedošlo k porušení v žalobě označených jednotlivých ustanoveních správního řádu, žalovaný vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Žalovaný se plně v intencích žalobních bodů vypořádal jak se žalobcovými tvrzeními potížemi, tak i situaci v zemi jeho původu. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, tedy plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle §60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová